

LA COPE, VEU D'ESGLÉSIA?

Opinar sobre la línia informativa de qualsevol mitjà de comunicació és sempre un exercici delicat. Fàcilment pot interpretar-se com un atac al dret que té tot mitjà, i més quan és de titularitat privada, a expressar lliurement les seves opinions i a transmetre als seus oients aquella visió del món que creu oportuna.

Si ens hem decidit a fer-ho, des d'un centre d'estudis com el nostre, ha estat per dues raons ben senzilles:

1- El fet que la titularitat d'aquest mitjà, tot i ser privat, correspongui en molt bona part a la Conferència Episcopal Espanyola, és a dir, a l'Església, amb la qual com a cristians ens sentim alhora vinculats i compromesos.

2- El desconcert i la perplexitat de molts cristians que, estimant l'Església, senten la seva veu, les seves opinions i els seus legítims sentiments, no només exclosos sinó atacats des de l'emissora (si l'Església és plural per què aquesta pluralitat no té el seu reflex en la línia informativa de l'emissora?).

Aquests dies en molts mitjans d'informació i fins i tot en les tribunes parlamentàries, s'han donat raons i exemples sobre comportaments periodístics que ratllen allò que és èticament admissible. L'insult i la desqualificació personal no poden ser de cap manera defensables, ni en nom d'una malentesa llibertat d'expressió. No volem, però, tornar sobre aquests punts ni sobre referències concretes a alguns dels professionals que treballen en els serveis informatius de la COPE.

Ara ens volem fer ressò de tres postures que són defensades des de fa temps i gairebé a diari en la cadena de ràdio de la Conferència Episcopal i que, no només no estan en consonància amb els valors defensats reiteradament pel magisteri eclesial, sinó que fins i tot s'hi oposen. Ens hem centrat només en aquestes tres qüestions perquè sovint no són tingudes massa en compte. Deixem a altres persones, grups o entitats que manifestin les crítiques i reserves sobre la manera injusta com es tracta des de l'emissora radiofònica el tema de Catalunya i de la diversitat cultural a l'interior de l'Estat. Tema opinable, com tots, però també molt important per a nosaltres ja que afecta directament a la justícia i als drets col·lectius de les minories, qüestions no alienes al magisteri de l'Església¹.

En tot cas, volem fer-nos ara ressò de:

1- Com s'està tractant **el tema de la immigració** en els informatius de l'emissora. La societat coneix bé el treball social que l'Església ve realitzant en relació a l'acollida, assessorament i integració d'immigrants. Quan el tema no tenia la importància que té en l'actualitat, organitzacions com Caritas, eren (i continuen sent) pioneres en l'atenció a la qüestió migratòria. Per què doncs els bisbes i la Conferència Episcopal deixen que el tema sigui abordat, des de l'emissora, no només amb frivolitat, sinó defensant postures absolutament oposades a allò que l'Església creu, predica i treballa diàriament²?

2- Com s'ha tractat i es continua tractant la qüestió del diàleg interreligiós, d'una manera especial **el diàleg amb l'Islam**. Arreu creixen iniciatives i experiències d'apropament entre el món musulmà i el Cristianisme. El Pontifici Consell pel diàleg interreligiós té magnífics documents que animen a aquest diàleg³.... Per què doncs, des de la COPE, suposada veu d'Església, es criminalitza diàriament l'Islam i es ridiculitza qualsevol intent de diàleg? Per què la línia

informativa de l'emissora opta d'una manera clara més pel xoc de civilitzacions que no pas per la possibilitat de qualsevol entesa i diàleg?

3- Com s'ha tractat i continua tractant-se **la qüestió de la guerra** a l'Iraq. Mentre multitud de persones sortien al carrer clamant en contra de la guerra; mentre multitud de moviments cristians i de parròquies, s'implicaven directament en l'oposició a una guerra no volguda per una gran majoria de la societat espanyola; mentre el Vaticà fins i tot es comprometia en la recerca de camins de negociació i denunciava la política nordamericana i les seves presses per envair Iraq⁴; mentre tot això passava, “la cadena dels bisbes” (tal i com se la coneix) apostava clarament per la intervenció i insultava i menyspreava a aquells que deien no a la guerra, incloent en el menyspreu, a aquells que ho feien des de profundes conviccions cristianes.

No entenem que la Conferència Episcopal confirmi i doni suport a aquesta línia informativa a partir de l'argument que en ella són defensats els valors socials i morals de l'Església. Quins són aquests valors? Únicament els que afecten a la sexualitat, a la família o a l'educació? És que els valors de la pau, del diàleg i de l'acollida són valors de segona divisió? Per què es destituiria immediatament un periodista de l'emissora per defensar, per exemple, el matrimoni homosexual, i en canvi no passa res quan un altre professional clama diàriament a favor de la guerra com a manera més eficaç de resoldre els conflictes?

Assistim profundament entristits a la línia editorial de l'emissora pagada pels bisbes. En un moment certament difícil on s'han volat molts ponts i on s'han radicalitzat postures (les laïcistes, però també les nacional-catòliques) l'Església, enlloc de ser testimoni lliure i profètic de l'evangeli davant els “poders d'aquest món”, ha preferit jugar la carta de la defensa d'un poder que en aparença li reporta beneficis a curt termini. Victòries insignificants les de l'audiència i les de la defensa de petites parcel·les de poder, comparat amb el descrèdit creixent de la institució! Descrèdit més greu si tenim en compte que l'Església no està pas cridada a predicar-se ella mateixa, sinó a predicar l'evangeli de Jesús, que és sobretot Bona Notícia per la humanitat.

La solució, en aquest cas, no passa doncs únicament per la destitució de persones concretes sinó pel fet que **s'obri a l'interior de la Conferència Episcopal un debat clar i profund sobre el paper que ha de jugar en una societat plural i democràtica un mitjà de titularitat eclesial**. Paper que, en tot cas, no hauria de passar mai, ni en les formes ni en els continguts, per la defensa d'unes idees i valors oposats a allò que creiem. Ens hi juguem la credibilitat de l'Església i, el que és més greu, ens hi juguem que l'evangeli continuï sent també al nostre país ferment de vida i esperança per a molts dels nostres germans.

Cristianisme i Justícia – novembre 2005

¹Una fita significativa d'aquesta posició és el discurs que feu Joan Pau II davant les Nacions Unides el 5 d'octubre del 1995, on entre altres coses es diu: “ni un Estat, ni una altra nació ni cap organització internacional no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir”. Trobareu el discurs complert a [cliqueu](#)

²Vegi's el document de “la pastoral de les migracions a Espanya” de l'any 1994 [cliqueu](#)

³Vegeu el discurs que el president del Pontifici Consell pel diàleg interreligiós Francis Arinze feu l'any 2000 en motiu de l'acabament del Ramadan [cliqueu](#)

⁴Mireu la nota pastoral “La paz don de Dios e imperativo moral” de febrer del 2003. [cliqueu](#)